

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-331)

Nov (1)/ 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 151)

46. மம அம்சஜா பராக்நேயீ க்ரியாசக்திர்ஹி வைஷ்ணவீ
ஆப்ரஹ்மஸ்தம் பர்யந்தம் ஷோடா விஷ்டப்ய திஷ்டதி

பொருள் - இத்தகைய க்ரியாசக்தியானது எனது ஒரு அம்சமாக வெளிப்படுகிறது. இது விஷ்ணுவைச் சேர்ந்ததாகவும், அக்னியைப் போன்றும் உள்ளது. இது நான்முகன் தொடங்கி புல்பூண்டு முடிய உள்ள அனைத்திலும், ஆறு நிலைகளில் உள்ள ஸ்ருஷ்டி மூலமாகப் பரவி நிற்கிறது.

47. தத்ர வர்ணமயம் சக்ரம் ப்ரதமம் ச்ருணு வாஸவ
தாரிகா தாரக த்வந்த்வமக்ஷகம் பாரமேச்வரம்

48. நாபௌ ஸூர்ய இந்து பாருபம் ச்ரிதம் ஸ்வாரம் த்விரஷ்டகம்
காதிபாந்தம் த்ரிரஷ்டாரம் மாதிறந்தம் து நேமிகம்

49. ப்ரதி: பர்யந்த வஹ்நியாத்மா வர்காந்த: பிண்ட ஸம்நிப:
வர்ணசக்ரம் இதம் திவ்யம் வர்த்ததே வர்ணவர்த்மநா

பொருள் - இவற்றில் முதலில் அக்ஷரங்களின் ஸ்ருஷ்டி சுழற்சியை அறிவாயாக. இந்தச் சக்கரத்தின் அச்ச ஆரமாக, விஷ்ணுவின் தாரிக தாரக மந்த்ரங்கள் அமைந்துள்ளன. பதினாறு ஸ்வர அக்ஷரங்கள், சூரியன் மற்றும் சந்த்ரனுடைய ஒளி ரூபமாக, அந்தச் சக்கரத்தின் வெளிவட்டமாக உள்ளன. க தொடங்கி ப முடிய உள்ளவையும், ம தொடங்கி ஹ முடிய உள்ளவையும் என, இருபத்து நான்கு அக்ஷரங்கள், இந்தச் சக்கரத்தின் இணைக்கம்பிகளாக, சக்கரத்தின்

நடுப்பகுதியுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. அக்னியைக் குறிப்பதான “சுடி” என்னும் எழுத்தானது, வட்டமாக, வெளிப்பகுதியிடன் இணைவதாக உள்ளது. இப்படியாக அசுடிரங்களின் திவ்யமான சக்கரம் உள்ளது.

50. கலாசக்கரம் இதம் சக்ர ஜ்ஞாநாசுடிம் சக்திநாமிகாம்
ஐச்வர்யாரம் பலாத்வேந நேப்யாத்யம் த்ரிகுணேந து

பொருள் – இந்த்ரனே! கலையின் சக்கரமானது இவ்விதமாக உள்ளது: ஆரமாக ஞானமும், வெளிவட்டமாக சக்தியும், இணைக்கம்பிகளாக ஐச்வர்யமும், உள் வட்டமாக மற்ற மூன்றும் (பலம், வீர்யம், தேஜஸ்) உள்ளன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 18)

[ஸூத்ரதாரன் மிகவும் மகிழ்ந்து கேட்டபடி] அன்பானவளே! நம்முடைய நாடகத் தொழிலின் செய்கைகள் மற்றும் மோசஷம் பெற விரும்புவர்களுடைய செய்கைகள் ஆகியவற்றை ஒரே போன்ற சொற்கள் கொண்டு, இந்த நாடகத்தின் தொடக்கத்தில், சுருக்கமாகக் கூறுவதை நன்றாகக் கவனித்துக் கேட்பாயாக. அதாவது,

29. துர்ஜநம் ப்ரதிபஷ்டம் ச தூரத்யஷ்டிரயம் ஜந:

விவேகச்ச மஹாமோஹம் விஜேதும் ப்ரபவிஷ்யத:

பொருள் - (ஸூத்ரதாரன் கூறுவது) தனது விரோதியான மஹாமோஹனை எவ்விதம் விவேகன் என்னும் அரசன் வென்றானோ அதே போன்று, நானும் எனது விரோதிகளை வெல்வேன் என தீர்க்கதரிசனமாகக் கூறுகிறேன்.

(திரையின் உட்புறத்திலிருந்து எழும் குரல்) கைகளில் கொடியதாகவும் இனிமையாகவும் உள்ள வில்லை (காமனுடைய கரும்பு வில்) ஏந்தியபடி, மென்மையானதும் நறுமணம் வீசுவதும் ஆகிய மலர்க்கணைகளைக் கொண்டபடி, எனது அனைத்து விரோதிகளுக்கும் அச்சத்தை உண்டாக்கும் நான் உள்ளபோது, நாடகக்கலைஞர்களின் குலத்திற்கு அனல் போன்றுள்ள அவன் யார்? எங்களுடைய அரசனும், துர்மதி என்பவளுடைய கணவனும், நாடகமேடை என்னும் யுத்தகளத்தில் உள்ள பெரிய கலைஞனும் ஆகிய மஹாமோஹன் என்ற எங்கள் அரசனின் இந்த அவையில், எங்களுடைய விரோதிகளுக்குச் சார்பாகக் குரல் எழுப்புபவன் யார்?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 28)

66. ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில், “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசித்தது” என்கிறபடி யென்னென்னில்;

அவதாரிகை - இனிமேல், ஜ்ஞாநத்துக்குச் சொன்ன நித்யத்வாதிகளை உபபாதிக்கிறார். அதில் ப்ரதமத்திலே, “எனக்கிப்போது ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, எனக்கிப்போது ஜ்ஞாநம் நசித்தது” என்று உத்பத்தி விநாசவத்தாகச் சொல்லப்படுகிற ஜ்ஞாநத்துக்கு, நித்யத்வம் கூடும்படி எங்ஙனே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரசநத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஞானத்திற்குக் கூறப்பட்டதான “நித்யமாக உள்ள தன்மை” போன்றவற்றை விளக்குகிறார். அதில் முதலில், “எனக்கு இப்போது ஞானம் பிறந்தது, எனக்கு இப்போது ஞானம் அழிந்தது” என்று, உற்பத்தி மற்றும் அழிவு ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஞானத்திற்கு, நித்யமாக உள்ள தன்மை என்பது எவ்விதம் பொருந்தும் என்ற சந்தேகத்தை விலக்குவதற்காக, அதனைக் குறித்து அறிய விரும்புவர்களுடைய கேள்வியை அடியொற்றி உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில், “எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசித்தது” என்கிறபடி யென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் – ஞானம் நித்யமானது என்றால், “எனக்கு ஞானம் பிறந்தது, எனக்கு ஞானம் அழிந்தது” என்று கூறுவது எப்படி? இதற்கான விடை அடுத்த சூர்ணையில் உள்ளது.

67. இந்திரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே, அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரமருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் – அதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இந்திரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே, அப்படி சொல்லக் குறையில்லை) என்று. அதாவது, “ஸர்வம் ஹ பச்ய:, பச்யதி”, “ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே” என்று, முக்த தசையில் ஸர்வ விஷயமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸர்வத்தையும் ஸாஷ்டாக்கரிகைக்கு யோக்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், “யயா சேஷத்ரஜ்ஞ சக்திஸ்ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா” என்கிறபடியே, கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாய், “தயா திரோஹிதத்வாச்ச சக்தி சேஷத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜ்ஞிதா, ஸர்வ பூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்தததே; அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்தாவரேஷு ததோதிகா” என்கிறபடியே, கர்மாநுகுணமான தாரதம்யத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டு, “இந்திரியாணாம் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்யேகம் ஷ்ரதீந்திரியம், தேநாஸ்ய ஷ்ரதி ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாதாதிவோதகம்” என்கிறபடியே, இந்திரிய த்வாரா புறப்பட்டு விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே, தாத்ருசமான விகாஸத்தாலும் ஸங்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாசாப்ரகாசங்களைக் கொண்டு, பிறந்தது நசித்தது என்னக் குறையில்லை என்கை.

விளக்கம் – “இந்திரியங்கள் மூலமாக ஞானமானது உலக விஷயங்களை அறிந்து கொண்டு திரும்புதல்” என்றுள்ளதால், இவ்விதம் கூறுவதில் தவறில்லை. சாந். (7-26-2) - ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி ஸர்வம் - அனைத்தையும் காண்பவன் (முக்தன்) அனைத்தையும் காண்கிறான் - என்றும், ச்வே. (5-9) - ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே -

அவன் எப்போதும் உள்ளவன் என்றாகிறான் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களின்படி, மோசடிப் பெற்ற நிலையில், அனைத்தும் ஞானத்தால் அறியப்படுவதாகக் கூறப்படுவதால், ஜீவாத்மாவிடம் அனைத்தையும் அறியும் தகுதி உள்ளது. ஆனால் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது, ஸ்ரீவிபு. (6-7-62) - யயா சேஷத்ரஜ்ஞ சக்தி: ஸா வேஷ்டித ந்ருப ஸர்வகா - அவித்யை என்ற சக்தியால் சூழப்பட்டதன் காரணமாகவே ஜீவாத்மா என்ற சக்தியானது (எங்கும் பரவியுள்ள ஸம்ஸார துன்பங்களை அடைந்தபடி உள்ளது) - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கர்மங்களின் காரணமாக ஞானமானது சுருக்கம் அடைகிறது; மேலும் ஸ்ரீவிபு. (6-7-63) - தயா திரோஹித்வாத் ச சக்தி: சேஷத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜ்ஞிதா | ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்த்ததே; அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பா ஸா ஸ்தாவரேஷு ததோதிகா - மேலும் இந்தச் சக்தியால் (அவித்யை அல்லது கர்மம்) மறைக்கப்பட்டதன் காரணமாகவே ஜீவாத்மாவானது (விலங்குகள், மனிதர்கள் போன்ற) ஏற்றத்தாழ்வு கொண்டதாக ஆகிறது. இது அனைத்து உயிர்களிலும் காணப்படுகிறது; ப்ராணன் இல்லாத சரீரத்தில் இந்தச் சக்தி அற்பமாகவே உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, கர்மங்களின் காரணமாக ஞானமானது ஏற்றத்தாழ்வுடன் கூடியதாகவே உள்ளது. மநு. (2-99) - இந்த்ரியாணாம் ஹி ஸர்வேஷாம் யத்யேகம் சஷரதீந்த்ரியம், தேநாஸ்ய சஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்ருதே: பாதாதிவோதகம் - ஒரு குடத்தில் உள்ள நீரானது சிறிய துளை வழியே வெளியேறுவது போன்று மனிதனுடைய ஞானமானது வெளியே செல்கிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஞானமானது இந்த்ரியங்கள் வழியாக வெளியே சென்று, உலக விஷயங்களைக் குறித்து அறிதல் மற்றும் திரும்புதல் என்பவை நிகழ்கிறது; ஆகவே அப்படிப்பட்ட விரிவடைதல் மற்றும் சுருங்குதல் முதலானவை மூலம் ஏற்படுவதான அறிவை, வெளிப்படுதல் மற்றும் வெளிப்படாமல் இருத்தல் என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு, "பிறந்தது, அழிந்தது" என்று கூறுவதில் தவறில்லை.

68. இதுதான் ஏகமாயிருக்கச் செய்தே நாநாவாய்த் தோற்றுகிறது ப்ரஸரண பேதத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி இந்த்ரிய த்வாரா ப்ரஸரிக்கிற ஜ்ஞாநம் ஏகமாயிருக்கச் செய்தே, விஷய க்ரஹண வேளையில் ப்ரகாசிக்கும்போது, தர்சந ச்ரவணாதி

ஸம்ஜ்ஞா பேதத்தை உடைத்தாய்க் கொண்டு, அநேகத்வேந ப்ரகாசிக்கிறபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் இந்த்ரியம் மூலமாக வெளியே உலவியபடி உள்ள ஞானமானது ஒன்று என உள்ளபோது, உலக விஷயங்களை உணரக்கூடிய நேரத்தில், “காணுதல், கேட்டல்” என்பது போன்றுதான், அறிதல்களில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக பல பெயர்களை அடைந்து, பலவிதமாக ப்ரகாசிப்பது எப்படி என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்குச் சமாதானம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே, நாநாவாய்த் தோற்றுகிறது ப்ரஸரண பேதத்தாலே) என்று. அதாவது ஏகமுகமாக ப்ரஸரிக்கையன்றிக்கே, சக்ஷுச் ச்ரோத்ராத்யநேகேந்த்ரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து, ரூப சப்தாத்யநேக விஷயங்களை க்ரஹிக்கிறவிதுக்கு, தர்சந ச்ரவணாதி ஸம்ஜ்ஞா பேதேந தோற்றுகிற நாநாத்வம் ப்ரஸரண பேத நிபந்தநமென்கை. இத்தால், நித்யமான ஜ்ஞானத்துக்கு உத்பத்தி விநாச வ்யவஹார ஹேது இன்னதென்று சொன்ன அநந்தரத்திலே ப்ராஸங்கிகமாக அதினுடைய நாநாத்வேந ப்ரகாசந ஹேதுவும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ஆத்மாவினுடைய தர்மபூதஜ்ஞாந நித்யத்வம், “ந ஹி விஜ்ஞாதா விஜ்ஞாதோ விபரிலோபோ வித்யதே, ந ஹி த்ருஷ்டோ விபரிலோபோ வித்யதே”, “ஜ்ஞாநம் வைராக்யமைச்வர்யம் தர்மச்ச மநுஜேச்வர, ஆத்மநோ ப்ரஹ்ம பூதஸ்ய நித்யமேதத் சதுஷ்டயம் யதோதபாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரமம், ஸதேவ நீயதே வ்யக்திமஸதஸ் ஸம்பவ: குத: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாதவபோதாதயோ குணா:, ப்ரகாசயந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே” என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளில் சொல்லப்பட்டதினே.

விளக்கம் - இந்த்ரியங்கள் மூலம் உலவுகின்ற வேற்றுமை காரணமாக, ஞானமானது ஒன்று என உள்ளபோதிலும், பலவாகத் தோன்றுகிறது. அதாவது ஒரே வழியாக ஞானம் வெளியேறி உலவுதல் என்பது அல்லாமல், கண் மற்றும் காது என்பது போன்ற பலவிதமான இந்த்ரியங்கள் வழியாக உலவியபடி, உருவம் மற்றும் ஒலி போன்ற பல உலகவிஷயங்களை ஞானம் உள்வாங்குகிறது. ஆகவே, காணுதல் மற்றும் கேட்டல் என்பது போன்று பெயர் வேறுபாடுகள் காரணமாக

உண்டாகின்ற பன்மை என்பது, ஞானத்தின் உலவுகின்ற வேற்றுமைக்கு அடிப்படையாகிறது. இதன் மூலம், நித்யமாக உள்ள ஞானத்திற்கு, உற்பத்தி மற்றும் அழிவு என்று கூறப்படுவதற்கான காரணம் இன்னதாகும் என்கிறார். இதனைத் தொடர்ந்து, இதன் மூலமாகவே ஞானமானது பலவிதமாக வெளிப்படுதல் என்பதற்கான காரணமும் கூறப்பட்டது. ஆத்மாவின் தர்மபூதஞானமானது நித்யமான தன்மை கொண்டது என்பதை, ப்ரு. (4-3-30) – ந ஹி விஜ்ஞாது: விஜ்ஞாதே: விபரிலோபோ வித்யதே – அறிபவனுடைய அறிவுக்கு அழிவு உள்ளதை இதுவரை அறிந்ததில்லை – என்றும், வைஷ்ணவதர்மம் - ஜ்ஞாநம் வைராக்யமைச்வர்யம் தர்மச்ச மநுஜேச்வர, ஆத்மநோ ப்ரஹ்ம பூதஸ்ய நித்யமேதத் சதுஷ்டயம் யதோதபாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரமம், ஸதேவ நீயதே வ்யக்திமஸதஸ் ஸம்பவ: குத: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாதவபோதாதயோ குணா:, ப்ரகாசயந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே – ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம் மற்றும் தர்மம் என்றுள்ளதான ப்ரஹ்மத்துடன் ஒப்புமை அடைந்தவனாகிய முக்தாத்மா ஒருவனுக்கு இந்த நான்கும் எவ்விதம் நித்யமாக உள்ளது? இது எப்படி என்றால், கிணறு வெட்டுவதன் மூலம் நீரானது எவ்விதம் உற்பத்தி ஆகாமல் தானாகவே வெளிப்படுகிறதோ அதே போன்று, தாழ்ந்த குணங்கள் அனைத்தும் விலகுவதால் ஞானம் வெளிப்படுகிறது; இத்தகைய ஞானம் போன்றவை ஆத்மாவிற்கு நித்யமே ஆகும் - என்றும் ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்டது அல்லவோ?

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 296)

4-6-11 தொழுதாடித் தூமணிவண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய் தீர்த்த
வழுவாத தொல் புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
வழுவாத ஆயிரத்துள் இவை பத்து வெறிகளும்
தொழுதாடிப் பாடவல்லார் துக்கசீலமிலர்களே

பொருள் - அடிமைத்தனத்தை வெளிப்படுத்துவதாகிய கைகுவித்தல் என்பதைச் செய்து, அந்த மகிழ்ச்சியால் ஆடி, ஒளிர்கின்ற நீல இரத்தினம் போன்றுள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு இதனைக் கைங்கர்யமாகச் செய்து, அவனைப் பிரிந்துள்ளதால் ஏற்பட்ட நோயானது விலகும்படியாக, எந்தவிதத்திலும் மற்ற தெய்வத்தின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுதல் என்ற நிலை தடுமாறுதல் இன்றி, இயல்பாகவே ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக உள்ள நிலை கொண்டவராக உள்ளவரும், ஆழ்வார்திருநகரியின் எஜமானரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும், எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாததும் ஆகிய ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில், வெறியாடுதல் விஷயமாக விலக்கி உரைக்கப்பட்ட இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருளுடன் உணர்ந்து கற்று, வணங்கி, ஆடி, பாடுவதில் வல்லவர்கள், பகவானைப் பிரிவதால் ஏற்படும் துக்கம் மற்றும் மற்ற தேவதைகளை எண்ணுவதால் ஏற்படும் துக்கம் ஆகிய தன்மைகள் இல்லாதவர்கள் ஆவார்கள்.

அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக அப்யஸிக்கவல்லார், தாம் பிரிந்துபட்ட வ்யஸநம் படாதே பலத்திலே அந்வயிப்பர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பொருளுடன் கற்கவல்லார்கள், அவனைப் பிரிவதால் ஏற்படும் துன்பத்தை அனுபவிக்காமல், பலனை அடைவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தொழுது ஆடித் தூமணி வண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய் தீர்த்த) என்றதுக்கு அம்மங்கியம்மாள் பணிக்கும்படி : “மோஹித்தவள் அல்பம் ஆச்வஸித்தவாரே, ‘மோர்க்குழம்பு குடித்தாள், தரித்தாள், கண்விழித்தாள், வார்த்தை சொன்னாள்’ என்பர்களிறே; அதுபோலே காணும்” என்று. முன்பு பிறந்த அவஸாநதிசயத்தாலே பிறந்த உணர்த்தியைக் குவாலாகச் சொல்லுகிறது; மேல் “சீலமில்லாச்சிறிய”னாகையாலே, உணர்ந்து கூப்பிட வேண்டுமளவேயிறே பிறந்தது.

விளக்கம் - (தொழுது ஆடித் தூமணி வண்ணனுக்கு ஆட்செய்து நோய் தீர்த்த) - இதற்கு அம்மங்கியம்மாள், “மயக்கம்அடைந்து விழுந்த ஒருவள் தனது மயக்கம் நீங்கி எழுந்தவுடன் அருகில் உள்ளவர்கள் - இவள் போர்க்குழம்பு குடித்தாள், பிழைத்தாள், கண்விழித்தாள், சொற்களைக் கூறினான் என்று பலவும் உரைப்பவர்கள் அல்லவோ? அதே போன்று இவர்களும் கூறுவதாகக் கொள்ளவேண்டும்”, என்பார்; அதாவது முன்பு ஏற்பட்ட மிகுந்த மயக்கம் காரணமாக, அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட மயக்கத் தெளிவை, கூட்டமாக உரைக்கிறார். கடந்த திருவாய்மொழியில் - சீலமில்லாச் சிறிய - என்று உரைத்ததால், மயக்கம் நீங்கி அழைத்த நிலை மட்டுமே போதுமானதாக இருந்தது

வ்யாக்யானம் - (தொழுது இத்யாதி) இத்தோழிதானும் அறிந்திலள்காணும் பகவத் ப்ரபாவம்; அவர்களை “ஏத்துங்கோள்” என்றானே; அதெல்லாம் வேண்டாதே, தான் “ஏத்துங்கோள்” என்ற இதுதானே அமைந்தது இவளுணருகைக்கு. பகவத் ப்ரபாவம் புறம்புள்ளார்க்கு அறியவொண்ணாதாய்க் காணும் இருப்பது.

விளக்கம் - (தொழுது இத்யாதி) - இந்தத் தோழியும் பகவத் ப்ரபாவத்தை உணர்ந்தவள் அல்லள் என்றே தோன்றுகிறது. அவர்களை, “தொழுவீர்களாக”

என்று அல்லவோ உரைத்தாள்? தனக்குத்தானே இவள் “தொழுவாயாக” என்று கூறினால் அல்லவோ பகவத் ப்ரபாவத்தை உணர்ந்தவள் ஆகிறாள்? “ஆனால் பகவத் ப்ரபாவத்தை நன்றாக உள்வாங்கிய தோழிக்கு அத்தகைய ப்ரபாவம் உணர்வது கடினமோ?”, என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்தார். பகவத் ப்ரபாவத்தை குறித்து, பகவானிடம் ஈடுபாடு இல்லாதவர்கள் அறிய இயலாது; அதே போன்று பகவானிடம் ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்கும் கூட, “பகவத் ப்ரபாவம் இந்த அளவு கொண்டது” என்று அறிய இயலாதபடி உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (வழுவாத தொல்புகழா)கிறது அஜ்ஞாந தசையிலும், தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும் ததீய ஸ்பர்சமும் ஸத்தயா விநாச ஹேதுவாய், அவ்வளவிலும் பகவந்நாமமும் ததீய ஸ்பர்சமும் ஸத்யாதாரகமுமாம்படியான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயிலே நிலை நின்ற புகழ். ஒருவன் வைஷ்ணவனாகையாவது இது; “ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷகன்” என்று ஒருவன் பக்கலில் ஒரு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு, தேவதாந்தர ஸ்பர்சமும் அபாகவத ஸ்பர்சமும் உண்டாயிருக்க, வைஷ்ணவனாக விரகில்லையிறே.

விளக்கம் - (வழுவாத தொல்புகழ்) - தன்னைக் குறித்து ஏதும் அறியாத நிலையில் கூட, மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் அவற்றின் அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவை ஒருவருடைய இருப்பை அழிக்கக்கூடிய காரணங்களாக உள்ளன; ஆனால், தன்னைக் குறித்து ஏதும் அறியாத நிலையில் கூட, பகவானுடைய திருநாமம் மற்றும் அவனது அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவை பிழைப்பதற்கு வழியாக உள்ளன; இப்படியாக அல்லவோ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய புகழ் உள்ளது? இவ்விதம் இருந்தால் அல்லவோ ஒருவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனாக ஆகிறான்? ஆனால், “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே எனக்கு ரக்ஷகன்” என்ற சொற்களைக் கேட்ட பின்னரும், மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை அடைந்தான் என்றால், அவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை என்று அறியவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - பூர்வார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால் இத்தலையால் ஒரு துரும்பு நறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லாதபடியாயிருக்கும்; உத்தரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தால், இளைய பெருமானைப் போலே கண்ணுறங்கவும் விரகில்லையாயிருக்கும். “கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்றிறே இருப்பது. “ஸ்வரூபம் இது” என்று அறிந்தால் ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தமும் இதுக்கு விரோதியானவற்றைக் காற்கடைக் கொள்ளுமதுவும் இல்லையாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையாமித்தனையிறே. “திருவடி தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்றும், “திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு” என்றும், “எண்ணாத மானிடத்தையெண்ணாத போதெல்லா மினியவாறு” என்றும், “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரையொருகாலும் பிரிவிலேன்” என்றுமிறே இவர்கள்படி. அநாதிகாலம் இவன் சூழ்த்துக் கொண்ட பாபங்கள் போகையும், நித்யகைங்கர்யம் பெறுகையுமாகிற இப்பேற்றுக்கு இவ்வளவாகிலும் செய்யாதிருக்க விரகுண்டோ?

விளக்கம் - திருமந்திரத்தின் முற்பகுதியான “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணெள சரணம் ப்ரபத்யே” என்பதை நோக்கும்போது, ஒரு சிறு துரும்பை நறுக்கும் தகுதி கூட நம்மிடம் இல்லை என்ற நிலை ஏற்படும்; பிற்பகுதியான “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்பதை எண்ணினால், லக்ஷ்மணன் போன்று, “நமக்குக் கண்களை மூடி உறங்கவும் கூட நேரம் இல்லை; பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்”, என்று சிந்தனை தோன்றியபடி இருக்கும். திருவிருத்தம் (97) – கழிவதோர் காதல் உற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் - என்பதாக, நிலை மாறும். “ஆத்மஸ்வரூபம் இன்னது” என்று அறிந்த பின்னர், அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான கைங்கர்யம் செய்தல் மற்றும் அதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றை ஒரு சிறு துரும்பு போன்று கொள்ளுதல் ஆகியவை நிகழவில்லை என்றால் ஞானம் பிறக்கவில்லை என்று கருத்து. மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் பாகவதர்கள் அல்லாதவர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை விலக்கி, பகவானுடைய ஸம்பந்தம் மற்றும் அவனுடைய அடியார்களுடைய ஸம்பந்தம் ஆகியவற்றை மட்டுமே கொள்ளுதல் என்பது இல்லை என்றால், ஆழ்வார்கள் உரைத்த மார்க்கத்தில் செல்வதில்லை என்று கருத்து. ஆழ்வார்கள் உரைத்த மார்க்கம் என்ன? நான்முகன் திருவந்தாதி (68) - திருவடி தன்னாமம் மறந்தும்

புறந்தொழா மாந்தர் - என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (53) - திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்மின் தேவு - என்றும், பெரியதிருமொழி (11-6-7) - எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாம் இனியவாறு - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேர் ஓதும் பெரியோரை ஒருகாலும் பிரிவிலேன் - என்றும் கூறுவடஹற்கு ஏற்ப அல்லவோ ஆழ்வார்கள் மார்க்கம் உள்ளது? எல்லையற்ற காலமாகப் பீடித்திருந்த பாபங்கள் நீங்குவதற்கும், நித்யமாக கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளதற்கும் ஏற்றதான ஒரு வழி இவ்விதமாக உள்ளபோது, இந்தப் பேற்றை அடைய, இதனைக் கூடச் செய்யாமல் உள்ளதற்கு வாய்ப்பு உள்ளதோ?

வ்யாக்யானம் - (வழுவாத இத்யாதி) இவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களிலொன்றும் தப்பாதபடி சொன்ன வெறி விஷயமான இப்பத்தும். “வெறிவிலக்கு” என்று ஒரு துறையுண்டு தமிழரது; விரஹ ஜ்வரத்தாலே நோவுபடுகிறவளுக்கு ஆடறுப்பது, கள்ளுகுப்பது, பலியிடுவதாய்ப் பரிஹரிக்கப் புக, தோழியானவள் “இது ஒரு விஷயத்தில் பாவபந்தமடியாக வந்து நோயாயிற்று, மற்றொன்றாலன்று” என்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகை. (தொழுது ஆடிப் பாடவல்லார்) பெண் பிள்ளையினுடைய மோஹம் தீர்ந்தால் பந்துக்களுக்குள்ள ப்ரியம் “இது கற்றார்க்குமுண்டு” என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். (துக்கசீலமிலர்களே) மோஹித்தவிடத்து தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுண்டாகையும், பாகவத ஸ்பர்சமின்றிக்கே யொழிகையுமாயிற்று துக்கமாகிறது. அதில்லாமையே ஸ்வபாவமாகவுடையராவர். சீலம் என்று ஸ்வபாவம்.

விளக்கம் - (வழுவாத இத்யாதி) - இந்த ஆத்மா அறியவேண்டிய விஷயங்களில் ஒன்று கூட விடாதபடி உரைக்கப்பட்ட வெறி விஷயமான இந்தப் பத்துப் பாசரங்கள். வெறி விலக்கு” என்று தமிழர்களிடம் ஒருமுறை உள்ளது. அதாவது விரகதாபத்தால் நோய் அடையும் ஒருவளுக்காக ஆட்டைப் பலியிடுதல், கள் அளித்தல் போன்ற விஷயங்களில் சிலர் முயற்சிப்பர்: அப்போது அந்தப் பெண்ணின் தோழியானவள் அவர்களிடம், “இது ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ஏற்பட்ட பந்தம் காரணமாக வந்தது ஆகும், வேறு ஒன்றால் அல்ல” என்று உரைத்து, அவர்கள் செய்கின்ற செயல்களைத் திருத்தல் ஆகும். (தொழுது ஆடிப் பாடவல்லார்) - பெண்பிள்ளையின் மயக்கம் தீர்ந்தால் உறவினர்களுக்கு ஏற்படும்

ப்ரியமானது, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களுக்கு உள்ளது என்கிறார். (துக்கசீலமிலர்களே) - மயக்கம் அடைந்தபோதிலும், மற்ற தேவதைகளுடைய ஸம்பந்தம் ஏற்படுதல் மற்றும் பாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தம் இல்லாமல் போதல் ஆகியவையே துக்கம் என்று கருத்து; அது இல்லாத தன்மை கொண்டவர்கள் ஆகிறார்கள்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 12)

வ்யாக்யானம் - (முநயே) “ந விவேதாத்மநோ காத்ரம்”, “பச்யந்நபி ந த்ருஷ்டவாந்” என்கிறபடியே, த்யேய வஸ்துவை ஸர்வதா ஸாஷாத்தகரிக்மை. “ஏது செய்தால் மறக்கேன் மனனே”, “என்னெஞ்சம் அவன் என்றே கிடக்கும்”. இவர் க்ருஷ்ணனை அனுஸந்தித்திருக்க ராஜாவாலும் ஸமாதி பங்கம் பண்ணப் போயிற்றில்லை. (அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே) பக்தியாவது ஜ்ஞான விசேஷமாயிருக்க, பக்தியைப் பிரித்துச் சொல்லிற்று, அதினுடைய ப்ராசுர்யம் சொல்லுகைக்காகவும், ப்ராதான்யம் சொல்லுகை தோற்றுகைக்காகவும். பக்தியாகிறது:- “ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யாநம் பக்தி:” என்றும், “ஸ்வாமிநி தாஸஸ்ய ஸ்நேஹமயீ ஸ்திதி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அனுபூபுஷை. பகவச்சப்தத்தாலே பரமபதத்தில் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. “வாஸுதேவோஸி பூர்ண:” என்று ஷாட்குண்ய பூர்ணனாயிறே இருப்பது. (அகாத) அசேஷாப்ய. அர்த்தாந்தரம் :- பரிச்சேதிக்க ஒண்ணாதிருக்கை; ஒருவரால் நிலைகொள்ளவொண்ணாதிருக்கை. (ஸிந்தவே) “காதல் கடலின் மிகப் பெரிது” என்றும், “ஆசையென்னும் கடல்” என்றும், ஈச்வரனுக்கும் நிலைகொள்ளவொண்ணாதே, தாம் அதில் புக்கு அமிழ்ந்தபடியாயிருக்கை.

விளக்கம் - (முநயே) - ஸ்ரீவிபு. (1-17-37) - ந விவேதாத்மநோ காத்ரம் - தனது சரீரத்தையும் ப்ரஹ்லாதன் எண்ணவில்லை - என்றும், லைங்கபுராணம் - பச்யந்நபி ந த்ருஷ்டவாந் - பார்த்தபடி உள்ளபோதும் பார்க்கவில்லை - என்னும் கூறுவதற்கு

ஏற்ப, த்யானம் செய்யப்பட வேண்டியதான வஸ்துவை எப்போதும் காணுதல். பெரியதிருவந்தாதி (9-3-3) - ஏது செய்தால் மறக்கேன் மனனே - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-6) - என்னெஞ்சம் அவன் என்றே கிடக்கும் - என்றும் கூறுவது காண்க. ஆளவந்தார் க்ருஷ்ணனை எண்ணியபடி உள்ளபோது அரசனாலும் அந்த நிலைக்கத் தடை ஏற்படுத்த இயலவில்லை. (அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே) - பக்தி என்பது ஞானத்தின் ஒருவிதமான சிறப்பாக உள்ளபோது, பக்தியை ஏன் ஞானத்தை விட்டுப் பிரிந்து உரைத்தார்? காரணம், பக்தியின் செயல்பாடு மற்றும் முக்கியத்வம் ஆகியவற்றை உரைப்பதற்காகவே ஆகும். பக்தி என்பது என்ன? ஸ்நேஹ பூர்வமநுத்யாநம் பக்தி: - ஸ்நேஹத்தை முன்னிட்ட த்யானமே பக்தி - என்றும், ஸ்வாமிநி தாஸஸ்ய ஸ்நேஹமயீ ஸ்திதி: - ஸ்வாமியிடம் அடிமையாக உள்ள ஒருவனுடைய ஸ்நேஹம் நிறந்துள்ள நிலை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானை அனுபவிப்பதில் உள்ள விருப்பம் ஆகும். பகவான் என்ற சொல் மூலம், பரமபதத்தில் உள்ள இருப்பு கூறப்படுகிறது. வாஸுதேவோஸி பூர்ண: - ஆறு குணங்கள் பரிபூர்ணமாக நிறைந்தவன் அல்லவோ? (அகாத) - கலக்க முடியாத அல்லது அளவிட முடியாதபடி இருத்தல், யாராலும் நிலை கொள்ள இயலாதபடி இருத்தல், (ஸிந்தவே) - திருவாய்மொழி (7-3-6) - காதல் கடலின் மிகப் பெரிது - என்றும், பெரியதிருமொழி (4-9-3) - ஆசை என்னும் கடல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈச்வரனுக்குக் கூட நிலை கொள்ள இயலாதபடி இருத்தல்; தாம் அதில் புகுந்து அமிழ்ந்தபடி உள்ள நிலை.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்